

Пісня перемоги, що пролунала з Данбері

Ми з чоловіком добре знали багатьох, хто виступав проти нас. Звинувачення в «промиванні мізків» неодноразово повторювалися. Така непристойна і брехлива критика завжди слідувала за нами з чоловіком. Проте це вже історія Божого провидіння, і ми розуміли, чому так відбувалося. Рух проти нас у Сполучених Штатах досягнув свого піку наприкінці 1970-х років. Мітинг біля пам'ятника Вашингтону став переламним моментом для тих, хто сподівався, що наш рух зазнає поразки, а критики та розпалювачі страху уявляли, як Принцип об'єднання ширитиметься тепер, неначе лісова пожежа, всією Америкою. Дональд Фрейзер, конгресмен із Міннесоти, очолив цих людей у Капітолії, відкривши слухання в Комітеті закордонних справ палати представників. Нас звинуватили в причетності до політичного скандалу, що у ЗМІ мав назву «Кореягейт». Ці звинувачення не мали жодного стосунку до нас, окрім того, що ми з Кореї, однак це набуло розголосу серед членів Конгресу.

Конгресмен Фрейзер у березні—квітні 1978 року провів слухання у справі дослідження нашого руху, в процесі якого не було виявлено ніяких доказів. Після цього розслідування він зазнав невдачі на місцевих виборах до Сенату США. Однак 1980 року Дональд Фрейзер став мером Міннеаполіса, а згодом ще й підписав привітальне звернення нам із чоловіком у цьому прекрасному місті.

А втім, наші противники не хотіли так просто здаватися. Тоді як комітету Конгресу нічого не вдалося знайти проти нас, ті, хто хотів засудити мого чоловіка, неважливо за що, надіслали запит до податкової служби, щоби та перевірила нас. Наприкінці 1970-х років наша церква пройшла повний аудит податкової служби. Ми відкрили їм

наші бухгалтерські книги, впевнені, що нічого поганого не зробили. Протягом двох років ми навіть надавали команді податкової служби приватний кабінет у нашій штаб-квартирі, що на Мангеттені. «Я жив та живу в жертвному служінні Америці і світові, — публічно заявляв Батько Мун, — мені немає чого соромитися. А справа ця є результатом расизму та релігійної упередженості».

Хоч батько Мун не зробив нічого поганого, 15 жовтня 1981 року окружному прокуророві США Південного округу Нью-Йорка з допомогою присяжних із третьої спроби нарешті вдалося висунути йому звинувачення в ухиленні від сплати податків. Наш адвокат знав, що через постійні нападки газет і телевізійних станцій на наш рух попросту неможливо скликати неупереджених присяжних із громадян Нью-Йорка. До того ж було нелегко знайти присяжних, які б розібралися у всіх тонкощах такої складної податкової справи. Ось чому батько Мун вимагав судового розгляду без участі присяжних, проте суд відхилив його позов. Відстоюючи свій погляд, державні юристи заплутали всіх у залі суду, а найбільше — самих присяжних.

18 травня 1982 року присяжні винесли свій вердикт. Мого чоловіка було визнано винним у несплаті загальної суми податків, нарахованих за трирічний період майже 10 років тому. Зазвичай на людей, які не сплачують податків навіть на значно більші суми, просто накладають штраф. А як поставилися до Батька Муна, проповідника з Кореї? Суддя стукнув молотком і оголосив: «Я засуджую вас до 18 місяців в'язниці та штрафу в розмірі 25 000 доларів». Почувши цей вирок, мій чоловік поспішно встав, усміхнувся і пройшов залом суду з простягнутою рукою, аби потиснути руку головному прокуророві. Той був шокований. Відтак повернувся спиною до мого чоловіка, сховав свої документи в портфель і вийшов із судової зали.

Американські церкви пильно стежили за нашим судовим процесом. Зберігання церковних коштів, які записували на ім'я пастора, було звичайною практикою, однак це стало підставою для звинувачення мого

чоловіка. Уряд переслідував того, хто робив те, що було звичною справою. Якщо вони кинули за ґрати мого чоловіка, це означало, що уряд міг посадити, кого йому заманеться. Тому коли Батька Муна оголосили винним, релігійний світ Америки піднявся. В один голос вони проголосили це рішення «очевидним утиском релігії». До цієї заяви долучилися: Національна рада церков, Об'єднана пресвітеріанська церква в США, американські баптистські церкви, Африканська методистська єпископальна церква, Асоціація унітарних універсалістів, Конференція південних християнських лідерів, Національна конференція темношкірих мерів, Церква Ісуса Христа святих останніх днів, Католицька ліга за релігійні і громадянські права, Національна асоціація євангелістів та багато інших. Разом із ними ми заснували Коаліцію за свободу релігії та Міжнародний альянс меншин, який організував мітинги по всій країні на знак протесту проти вироку. Чимало свідомих людей усіх конфесій і політичних поглядів влаштували демонстрації проти переслідування релігій.

Опираючись на цю двопартійну підтримку, ми подали звернення до Верховного Суду США. На наше велике розчарування, у травні 1984 року Верховний Суд умив руки, залишивши вирок без змін. Як гадаєте, що відповів мій чоловік? «Це Божа воля». Він не боявся потрапити до в'язниці. А рішення суду сприйняв як наступний крок Божого плану, щоби застерегти Америку від духовної смерті. 20 липня 1984 року його ув'язнили у Федеральній виправній колонії Данбера, що в штаті Коннектикут.

Усе це аж ніяк не стосувалося справи податків. Річ у тім, що наймогутніша країна світу злякалася зростання і впливу нашого руху. Викликане страхом і невіглаством, це було явне зловживання державною владою і впливом засобів масової інформації. Але шляхи Господні незбагненні. Християнська спільнота, як ніколи, об'єдналася з нами. Провідних священнослужителів обурило той факт, що за дію, яку можна охарактеризувати як адміністративна помилка — якщо така дійсно була, садять до в'язниці на 18 місяців. Тисячі представників духовенства у США протестували. Сотні людей провели тиждень у

Вашингтоні, що в окрузі Колумбія, в Братстві спільних страждань. Вони вивчали Божий Принцип та американські традиції свободи віросповідання, відвідували своїх представників у Конгресі, організовували демонстрації біля Білого дому. Вони заявляли, що, кинувши Батька Муна до в'язниці, уряд по суті те саме зробив із ними.

Окрім підтримання цієї екуменічної діяльності в Америці, члени Церкви об'єднання в усьому світі безперервно молилися. Не знаючи нашого досвіду ранніх років становлення церкви в Кореї, вони не могли повірити в реальність того, що Господь може опинитися у в'язниці. Ми з чоловіком втішали їх. «Відтепер почнеться новий світ», — переконував Батько Мун наших членів церкви, нашу сім'ю і мене. «Тепер не тільки Америка, а й усе людство буде з нами, і барабанний дріб надії пролунає в усьому світі».

20 липня 1984 року — день, який я хотіла би викреслити зі сторінок історії. Того дня мій чоловік покинув наш будинок і потрапив до в'язниці в Данбері. Перед тим як вирушити, о 10 годині вечора, він намагався надихнути і словами надії підбадьорити наших членів церкви, які зібралися в «Бельведері». З кількома із них ми поїхали до в'язниці. На очі мені навернулися сльози, проте я була сповненою рішучості не показувати свої емоції. Батько Мун попросив членів церкви розвіяти свій гнів і смуток. «Не плачте за мною, — сказав він їм, — моліться за Америку».

Дивлячись, як Батько Мун входить до в'язниці, нас охопило відчуття глибокої темряви. Ми довго стояли біля входу, нібито однієї миті він міг просто так розвернутися і піти звідти. Зітхнувши, я спробувала втішити всіх, і ми помалу рушили додому. Мій чоловік розпочав несправедливий термін ув'язнення на чужині, і я знала, що повинна пробачити людей, які запроторили його туди. Нам випала нагода втілити на практиці найфундаментальніший етичний закон нашого руху: «Любіть своїх ворогів і живіть заради них».

Самопожертвування, навіть перед смертельною небезпекою, і — якщо йти далі — прощення та любов до тих, хто звинувачує й обманює, — все це ми почали називати «духом Данбері». Дух Данбері — це віддавати і знову віддавати, навіть після того, як у вас усе забрали, пробачити всіх причетних, а потім вистояти та рухатися далі, знаючи, що, згідно з волею Небес, обов'язково відбудеться щось краще.

Наш нічний шлях додому був темним. Упродовж 10 років життя в Сполучених Штатах на мою долю випало більше пригод, ніж є каміння на березі річки. Ми побували в кількох світових турне, перетинали континенти і скликали проривні конференції, які збурили світ учених, теологів та духовенства. Ми зустрічали молодь, котра, випромінюючи безмежну енергію, оновлювала своє життя в обіймах Божої любові. Наш шлях був виснажливим, але неймовірно корисним. Зважаючи на все це, ув'язнення мого чоловіка стало важким хрестом, який треба було знести; воно — як та гірка пігулка, яку потрібно проковтнути.

Як його дружина я також переживала особистий біль. На ту пору моєму чоловіку було майже 65 років, і перебування у в'язниці в Сполучених Штатах, ледве знаючи англійську мову, напевне було нелегким. До того ж не так давно я народила нашу чотирнадцяту дитину. Я була з чоловіком щоразу, як він з'являвся в залі суду, перед засіданням Конгресу або виступав перед нашими членами церкви. А тепер ще й це. Мені було дуже важко — і душевно, і фізично. Окрім усього цього я мала заповнити вакуум керівництва, створений його відсутністю.

Мій чоловік знав, про що я думаю, тому намагався зосередити і свої, і мої думки, і весь наш рух на просуванні вперед. Наступного ранку він зателефонував і сказав: «Скажи членам церкви, що ми маємо запалити сигнальні вогні для християнства відповідно до Божого заклик».

Я поділилася словами чоловіка з нашими лідерами та членами церкви. Після цих натхненних слів, які мене зарядили енергією, я зрозуміла, що нам потрібно робити. «Бог дає нам ще одну можливість, — сказала я їм. — Ми конче маємо втілити те, до чого покликані, спираючись на наші

досягнення. Наша конструктивна діяльність та сумлінні духовні умови життя зворушать Божий Шімджон. Наша старання посвята змусить сатану здатися. Зараз для цього найкраща пора. Це все увійде в історію як зустріч нової епохи».

Існує приказка: «Біда ніколи сама не ходить». І справді, не встигла я перевести подих, як головою врізалася в чергове несподіване нещастя. Головний лідер нашого руху, який одним із перших приїхав викладати Божий Принцип в Америку й активно захищав нас із чоловіком у США, раптово пропав безвісти. Незабаром ми дізналися, що доктора Пак Бо Хі викрали і зачинили в підвалі десь у Нью-Йорку. Викрадачі погрожували вбити його.

Ми викривали комуністичну підривну діяльність через газети «Світ новин» і «Вашингтон Таймс» і розбивали на дрізки ідеологічні претензії марксистів перед десятками тисяч американських священнослужителів за допомогою CAUSA. Комуністів обурювало те, що свобода віросповідання Сполучених Штатів дозволила нашому рухові набути такого впливу. Не маючи поліцейського апарату, який у них був у Північній Кореї, можливості табору лівих завдати нам шкоди були обмеженими. Але зараз, вважаючи нас вразливими через відсутність Батька Муна, вони вдалися до насильницької злочинної діяльності — викрали доктора Пака.

Мій чоловік перебував у в'язниці, тож мені довелося вирішувати проблему самотужки. Перше, що я зробила — це палко та щиро помолилася, аби той святий чоловік, якого викрали, почув мій голос. Тоді зателефонувала в США сенаторові Орріну Гетчу. Він був добросердою і справедливою людиною, виступав від нашого імені під час слухання в Конгресі. Я повідомила йому: «Причиною викрадення не є особисті стосунки і бажання отримати викуп. Це напад на людину, яка викрила їхній злочин за допомогою преси та просвіти». Сенатор Гетч відповів, що попросить ФБР провести розслідування негайно. Однак юристи і довірені радники припустили: якщо ФБР почне розслідування,

це збільшить імовірність того, що викрадачі завдадуть шкоди доктору Паку, тому краще з ними домовитися. Я не хотіла з цим погоджуватися, і знову поринула у відчайдушну молитву.

Тим часом, як згодом поділився з нами доктор Пак, ситуація погіршувалася. Викрадачі жорстоко били його та застосовували електричний струм, доки той не зомлів і не впав на холодну підлогу. Тієї миті він почув чийсь голос: «У тебе не так багато часу. Але вони не заподіють тобі зла до завтра. Ти виживеш, якщо втечеш протягом 12 годин. У тебе все вийде. Використовуй усі доступні способи».

Доктор Пак навіть крізь сон почув мої молитви. Він отямився і вирішив спробувати втекти. Проявивши неабияку кмітливість, доктор Пак умовив викрадачів послабити умови — і йому вдалося втекти з полону. Наступного дня він повернувся додому. Невдовзі після того я зустрілася з ним, і він докладно розповів, що сталося. «У темряві я почув голос Істинної Матері: він лунав, наче голос і одкровення від Бога. Ваші слова раптом розбудили мене та дали мені мудрість і силу перехитрити викрадачів».

Після того, як це сталося, дуже важкий період мого життя став часом, коли я була сповненою бадьорості, а моє бажання дарувати милосердну любов лише поглибилось. Дні були насичені емоціями і заповітними моментами, адже мій чоловік ділився зі мною своєю любов'ю. На початку кожного дня, після закінчення своєї молитви, о 5-й годині ранку він телефонував із тюремного таксофону і вітав мене словами: «Моя кохана Мамо!».

Мені дозволяли відвідувати його у в'язниці через день. Мене підвозили туди кабріолетом, і коли дозволяла погода, я опускала верх, виїжджаючи на останній пагорб біля території в'язниці. І в дощ, і сонячними ясними днями мій чоловік завжди виходив і чекав нашого прибуття. Із тугою в серці я широко посміхалася і махала рукою з машини. Іноді чоловік заходив до зали побачень втомленим і змученим,

бо щойно закінчив прибирати підлогу чи мити посуд. Котра з дружин змогла би спокійно дивитися на свого чоловіка в такому стані? Проте, придушуючи своє горе, я обіймала його зі світлою посмішкою. Я часто привозила нашу наймолодшу дворічну доньку Чон Джин, і чоловік дуже радів, обіймав її та брав на руки.

Коли наші короткі зустрічі закінчувалися, він проводжав нас. Поки ми з'їжджали з пагорба, від хвилювання сльози котилися мені з очей. Я вже не могла повернути обличчя до нього, щоб не видати свій плач, тому просто дивилася вперед і махала рукою на прощання. Я знала, що мій чоловік стоятиме на місці, не відводячи від мене очей, мовчки молитиметься та махатиме нам услід, поки не зникнемо за обрієм.

Батько і Мати Муни з Хьо Джином у реабілітаційному центрі для колишніх в'язнів після його звільнення з Федеральної виправної колонії міста Данбері. Батько Мун пробув там з 20 липня 1984 року до 20

серпня 1985 року

Упродовж 13 місяців ув'язнення Батька Муна я боролася з почуттям скорботи і несправедливості, однак мій обов'язок керувати церквою і провидінням був на першому місці. Я відчувала відповідальність за те, щоби надихати наших членів церкви в усьому світі, разом з чоловіком підтримуючи вісь, навколо якої оберталося їхнє непохитне життя у вірі. Дякуючи Богу, ми по-справжньому відчули стабільність. Коли мій чоловік потрапив до в'язниці, світова преса пліткувала і цинічно віщувала, що Церква об'єднання зникне. Деякі представники ЗМІ ніби з нетерпінням чекали, коли це трапиться, сподіваючись якнайскоріше оголосити: «Ось бачите, ми ж вам казали! Церква об'єднання — це шелихвости. Вона — наче порожнє яйце, і коли воно трісне, ми побачимо порожнечу всередині; її псевдовіруючі розбіжаться увсебіч».

Однак все було навпаки: чисельність наших членів церкви та союзників тільки зросла! Люди розуміли, що уряд США відправив Батька Муна несправедливо відбувати тюремний термін за те, що той присвячував своє життя спасінню людства. У глибині душі всі люди цінують свободу віросповідання.

2 вересня 1984 року: 13-та Міжнародна конференція за єдність наук у Вашингтоні, округ Колумбія. Мати Мун зачитує привітальне звернення від імені свого чоловіка

Попри ув'язнення Батька Муна, наша глобальна миротворча робота тривала. За місяць після його арешту було заплановано 13-ту Міжнародну конференцію за єдність наук (ICUS — International Conference on the Unity of the Sciences). Її щорічно проводили вже понад десять років й у ній брали участь учені з усього світу, аби обговорити, як об'єднати науки на основі абсолютних цінностей. Організаторам та учасникам потрібно було знати, чи відбудеться чергова конференція. Наші критики глумливо вигукували: «Там усе крутиться довкола Батька Муна. Без нього конференції не буде». Не зважаючи на них, я відповіла: «Ми обов'язково проведемо конференцію», — і підготовку було продовжено.

2 вересня 1984 року наш Міжнародний культурний фонд провів 13-ту Міжнародну конференцію за єдність наук у Вашингтоні. У ній взяло участь понад 250 учених із 42 країн світу. Я зустрічала і вітала кожного окремо, відтак піднялася на трибуну і рішуче вголос зачитала привітальну промову від імені засновника ICUS. Незважаючи на те, що його на конференції не було, все пройшло успішно. Науковці висловлювали вдячність, наші співробітники також були задоволеними. Усім стало очевидно, що наш рух бере свій початок від Бога, а не залежить від однієї особи.

На цьому успіхи наших міжнародних конференцій не закінчилися. Влітку 1985 року Академія професорів за всесвітній мир (PWPA — Professors World Peace Academy) запланувала провести глобальний конгрес в Європі. Знову я почула сумніви щодо того, чи зможемо ми й цього разу. Але, як і попереднього, я впевнено дала вказівку: «Ми проведемо цю конференцію, як і планували».

Місцем проведення конференції було обрано швейцарську Женеву. Доктор Мортон Каплан, відомий політолог із Чиказького університету, був президентом PWPA. Він приїхав в Данбері, щоби порадитися з моїм

чоловіком щодо конференції і зустрітися з нами. Тими днями мій чоловік, навіть перебуваючи у в'язниці, діяв під керівництвом Небес, аби зупинити поширення комунізму «на порозі» самої Америки — в Нікарагуа. Його рішучість викликала в американського президента Рональда Рейгана бажання вжити певних заходів. Спостерігаючи за розвитком подій, ми з чоловіком бачили, що за світовою експансією комунізм намагається замаскувати серйозну внутрішню кризу в межах своїх кордонів, і незабаром весь цей картковий будиночок розвалиться. 1970 року Батько Мун передбачив, що комунізм занепаде наприкінці 1980-х, за 70 років після заснування.

Отже, на зустрічі з політологом із Чиказького університету мій чоловік оголосив тему конференції — «Падіння Радянського Союзу». Доктор Каплан, беручи до уваги лише на зовнішню ситуацію у світі, був проти: — Соціологи не обговорюють те, чого не сталося.

Але Батько Мун м'яко, проте рішуче заперечив:

— Комунізм іде на дно, а Радянський Союз зазнає краху, тому вам потрібно оприлюднити ці факти перед спільнотою вчених і професорів з усього світу.

Доктор Каплан знову завагався і запитав:

— Як щодо того, якщо ми вставимо слово «можливе»?

Батько Мун відповів:

— Ні. Це не просто можливість. Повірте мені і зробіть так, як я кажу.

Коли ми поверталися зі зустрічі, я помітила, що в доктора Каплана голова йшла обертом. Позаяк він був всесвітньо відомим ученим, то не міг говорити того, що вважав порожніми словами, а надто скликати на основі цього конференцію. Він тричі наголосив, що хотів би дещо пом'якшити тему конференції. Я сказала, що цього робити не слід, щоби він ні про що не турбувався і дослухався до порад мого чоловіка. Проте він далі шукав обхідні шляхи і дивився на мене чарівними, сповненими надії очима. «Хіба не можна використати дещо м'якше слово, ніж «падіння»? — не вгавав він. Однак я не поступалася. Ми з чоловіком знали, що за кілька років комунізм у Радянському Союзі занепаде.

Із 13 по 17 серпня 1985 року пройшла 2-га Міжнародна конференція

Академії професорів за всесвітній мир у Женеві під назвою «Падіння Радянської імперії: перспективи переходу до пострадянського світу». Сотні викладачів університетів обговорювали падіння комунізму з різних кутів зору. Вони чули пророцтво про те, що «комунізм упаде за кілька років». І були шоковані, адже такі ідеї навіть не спадали їм на думку. Їх вразило й те, з якою рішучістю ми йшли проти здорового глузду і політкоректності. Їхні нерви були на межі з іще однієї причини: радянське посольство було розташоване прямо через дорогу від місця проведення конференції.

Деякі відомі соціологи та професори доволі жорстко розкритикували наше проголошення. Та, як ми і передбачали, радянський комунізм опустив завісу буквально шість років по тому. Цікаво, що коли власне Радянський Союз розпався, дехто з цих учених заявляв, начебто вони передбачали, що цетрапиться, але мало хто визнавав, що саме Батько і Мати Муні першими пророкували, що це насправді відбудеться, і навіть скликали конференцію з однойменною назвою. Що ж, ми з чоловіком просто продовжили свою справу, працюючи заради майбутнього.

Навіть під час незаслуженого ув'язнення мій чоловік неабияк вразив інших в'язнів своєю зразковою поведінкою і старанністю. Спочатку ув'язнені глузували з нього, начебто той заснував дивну нову релігію, що походила зі Сходу, і навіть намагалися сперечатися з ним. Але Батько Мун сприймав усе це терпеливо, стримано і гідно. Пізніше він зізнався мені, що з нетерпінням чекає, коли побачить, кого Бог приготував для зустрічі з ним. Мій чоловік зобов'язався перетворити Данбері — місце, де панує гнів, образа й егоїзм — на місцину, де пануватиме любов.

Незабаром в'язні побачили, що батько Мун витрачає свою тижневу соціальну допомогу на покупки в тюремному магазинчику, а протягом тижня роздає все куплене самотнім однокамерникам. Рано-вранці він проводив молитовні служби, й інші в'язні поступово почали доєднуватися до нього. Дехто з них побачив у моєму чоловікові справжнього учителя; декотрі називали його «святим у в'язниці».

Охоронці і тюремне керівництво в'язниці теж були вельми враженими.

20 серпня 1985 року, в день звільнення Батька Муна, газета «Нью-Йорк пост» опублікувала карикатуру, на якій було зображено, як усі в'язні вклоняються Батькові Муну, а один тюремний чиновник каже іншому: «Випускай вже його скоріше звідси, поки він не влаштував тут масові одруження!». Ото ми з чоловіком насміялися!

Як його дружина і мати наших дітей, я переживала ув'язнення чоловіка наче власне. Справа Данбері нагадувала ситуацію суду над Ісусом, який проводив римський прокуратор Пилат, та його подальше розп'яття. Структури, які хотіли, щоби Батько Мун зник назавжди, постійно вишукували можливість це зробити. Американське ФБР затримало оперативників Червоної армії в США, яких надіслали радянське КДБ і Кім Ір Сен із Північної Кореї, щоб убити мого чоловіка. Серед ув'язнених були люди, які відчували таку ж ненависть, як і ті, хто викрав доктора Пака. Мій чоловік сидів в одній камері з такими людьми, і ніхто не міг гарантувати його безпеку. Це була сучасна версія Голгофи, він наче висів на хресті зі злочинцями ліворуч і праворуч.

Попри ці обставини, ми присвятили своє життя спасінню Америки. У підсумку, хоч нас переслідували, звинувачували й ув'язнювали, ми з чоловіком ніколи не відступали і не відступимо — ні на землі, ані на небі. Ставши з ним єдиним організмом — коли його думки були моїми, а мої — його, я любила всією душею й тілом, прагнучи втілити Божу мрію. Я мовчки пройшла цей виснажливий життєвий шлях, бо покликана привести людську сім'ю до єдності як Мати миру, зцілити нашу стражденну планету як Мати Всесвіту і подарувати радість нашому Небесному Батькові як Його Єдинородна Донька.

Якось мій чоловік назвав мене первосвященником. Він сказав, що досі в Божому провидінні первосвященниками були лише чоловіки, але нині почалася епоха жінки, тож священниками мають ставати жінки. Небесні Батьки закликають жінок у ролі посередниць передавати прощення, очищення та відродження всьому людству.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:52:36 by andres

Updated 3 November 2022 12:01:55 by andres